

На сірий камінь — сірий дощ,  
І вже блищать дзеркала площ,  
І вже себе в дзеркалах тих  
Очима вікон золотих  
Побачили чепуруни —  
Будинки львівські; вже вони  
Почули, як бринить озон  
І грає ринва-саксофон.

І кожен з них — неначе зух,  
Свій дах — неначе капелюх —  
Насунув до саміських брів,  
Щоб він у танці не злетів,  
А танець буде, от ще мить —  
І все у колі зашумить,

Підуть будинки аркана,  
Спотіє, як плече, стіна,  
В пасі залізний трісне шов  
Під стук гранітних підошов.  
А там, із замкових узбіч,  
Іде у центр смаглявка-ніч,  
І грім за нею аж реве  
І парасолю неба рве.